

## Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

### 17. Žajbelj.

**Če** vprašajte svoje skrbne matere, za kaj je žajbelj dober, in naštele vam bodo cele vrste boleznij, katere zna in more ozdraviti ta rastlina. Če ste pa še dalje radovedni in silite v matere, da naj vam povedó, odkod ima žajbelj svojo zdravilno moč, ali zakaj je dober, bodo najbrže molčale, ali pa rekle, ker ga je Bog za to ustvaril. In res je tako: Bog mu je dal zdravilno moč. Ali s tem še niste zadovoljni, kajnedá? Opo- morem torej vaši radovednosti in začnem:

Iz svetih zgodb je vsem znano, da sta morala bežati sv. Jožef in Marija z božjim Sinom pred krvoločnim Herodom v daljni Egipt.

Prišli so v puščavo. Nikjer ni bilo nobene kočé, nikjer drevesa, le divji žajbelj je rasel raztresen po planjavi. Radi bi se bili odpočili, a se niso mogli. Toda še hujše je prišlo. Zadej zagledajo v daljavi hitre jezdece, ki so bili poslani od Heroda, da bi Jezusa zasledili in ga umorili.

Kako se rešiti? Kaj hočejo v tej nevarnosti začeti?

Ta in jednaka vprašanja so se jima pojavljala v glavi, a odgovora nista znala nanje. Hiše ni, drevesa ni, grmiča ni . . . vse je sama gola puščava. Kako torej ubežati brzim jezdecem-preganjalcem?

Toda Bog ne zapusti svojih. Marija in Jožef vzdih- neta proti nebu, in — oj čudo — trije žajbeljni, ki so rastli ob potu, so se jeli širiti in širiti, dokler niso vseh treh svetih oseb v svoje stebelce sprejeli, potem so se pa zopet skrčili in postali neznatni ko prej. Jezdecí so se čudili, da so jim njihove žrtve izginile izpred očíj, a ker niso mogli ničesar zaslediti, so se brezuspešno vrnili.

Tako jih je rešila skromna rastlinica žajbelj. Jezus jo je blagoslovil in ji dal zdravilno moč, da je postala res blagor človeštvu v bolezni, kakor pravi latinska beseda „salvus“ (rešilen), iz katere je posneto slovensko ime. —

## 18. Oreh.

Kadar so orehi zreli, jih klatite; če jih o svetem Nikolaju ali o Božiču ne dobite mej darili, se tako nekako čudno namrdate, kakor da bi zaslužili zlate, a včasih še piškavih ne zaslužite. Iz tega sklepam, da imate orehe radi. A ker vem, da ste pridni, in da zaslužite polno kopo polnih orehov, vam bom v nadomestilo povedal jedno zgodbico, ker sem vas tako hudo razžalil in krivo obdolžil.

Na novoletno noč se marsikaj čudnega dogodi. Le vprašajte zgovorne dede in vsevedečne babice, kaj vam bodo povedale čudovitih storic. Če se drugega čudovitega ne zgodi, se saj to, da jedno leto umre, in se v istem trenutku drugo porodi.

Pred več leti se je tudi nekaj čudnega dogodilo v novoletni noči.

V neki vasi — ime sem že pozabil — hodil je v tej noči vaški čuvaj po vasi gor' in dol', kakor tisti graničar, o katerem govori pesem:

Po straži tiho gor' in dol'	Ne vidi nič, ne sliši nič,
Koraka graničar,	Kot bil bi mrtva stvar.

A rekel sem preveč, ker sem baš kar dejal, da ne vidi nič, ne sliši nič. Ne, naš stražnik je videl to noč nekaj in tudi slišal nekaj — silno čudovitega. Pa le zvesto berite, sedaj pride glavno.

Ko je tako tiho in zamišljeno korakal, prikaže se mu angelj Božji in mu pokaže dva predala. Prestrašen pogleda stražnik in vidi oba polna orehov. Angelj mu velí, da naj si jih vzame, kolikor hoče. Stražnik si jih nabere iz prvega predala, ki so bili istotako lepi videti ko v drugem. Toda angelj ga pouči in mu pravi:

„Naberi si jih iz drugega, kajti v prvem so sami piškavi. Orehi pomenijo ljudi. Glej, po zunanjem so si oboje vrste ljudje jednaki: dobri in hudobni. Pa kmalu bo konec sveta in takrat se bo odkrilo, kdo je pravičnik in kdo licemerec.“

Nato angelj izgine. Stražnik je imel pa polne žepe orehov.

Bodisi ta povestica resnična ali ne, za nas vse ima globok nauk in svarilen glas.

## 19. Petelinček (kukovec).

Marija je stala pod križem in je bridke solze točila zaradi trpljenja svojega Sina. Vroč solze bi bile padale na zemljo, toda lovila jih je v svojo čašo cvetlica, ki je na istem kraju rastla. In solze so bile pekoče, bile so goreče kot živo oglje, ker so izvirale iz materinega srca. Kamor je padla solza, naredila se je v cvetki črno-rujava lisa, ki se pozna odslej v večni spomin. Le pogledjte cvetlico, ali ni res tako?



## Trije sokoli.

(Basen.)

**G**laden sokol se je spustil sè svojega visokega ležišča doli v mirno vas, da bi si poiskal hrane. Poskus se mu je obnesel jako dobro: ugrabil je tolstega goloba. Skrbno je zasadil orjaške kremplje v nežno meso in bliskoma je odletel s plenom na svoj dom nazaj.

Tu ga je površno oskubil in že se je radoval bodočega slastnega kosilca. A priletel je drug ne manj lačen sokol in poželjivo gledal pripravljeno jed. Hotel se je i on udeležiti bratčeve pojedine. Strastno je posegel po nastavljeni pečenki, a prvi sokol ni hotel z bratom deliti svojega plena. Vroč boj se je vnel mej obema. — Tretji sokol pa je od strani gledal ves ta prizor. „Sedaj-le je čas“, mislil si je, „ko si lahko kaj privoščim za svoj prazni želodček“; in ko sta se onadva le še ruvala, izmaknil jima je mastno pečenko ter jo v krempljih odnesel v svoje bivališče. Ko je pa letel, kričal je bojevalcema še s hripavim glasom:

„Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.“

*F. Gradimir.*

